

Verscholen in het groen

Verscholen in het groen

literair-dagboek IX
1989-1990

Kees Klok

Amforeas, Dordrecht

Tekst: Kees Klok

Coverontwerp: Jacob Recourt

ISBN: 9789403869117

© drs. C.A. Klok, Dordrecht 2026

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

Voorwoord:

De tekst van dit literair dagboek is gebaseerd op mijn originele dagboek aantekeningen uit 1989 en 1990. Dit literair dagboek moet gezien worden als autobiografische fictie. Uit het origineel is een selectie gemaakt. Bij het bewerken van de tekst heb ik omwille van de privacy of ter bescherming van nog levende personen een enkele maal gebruik gemaakt van gefingeerde namen.

Op 5 juli 1990 noteer ik dat Gerrit de Wolf (Lupius) mijn brieven aan hem, die ik schreef toen ik in 1987 in de Verenigde Staten verbleef, heeft teruggebracht. In literair dagboek XIII, *Verder van huis*, schrijf ik dat die niet zijn teruggevonden in zijn nalatenschap. De brieven moeten zich dus ergens in mijn ongeordende archief bevinden of bij mij zijn zoekgeraakt. Voor de inhoud van dit dagboekdeel heeft dat overigens geen consequenties.

Indien er bij een notitie geen plaatsnaam staat vermeld, is deze in mijn woonplaats, Dordrecht, geschreven. Mijn dank gaat uit naar Archie Wijngaarde voor zijn kritische lezing van de tekst en zijn taalkundige adviezen.

Dordrecht, februari 2026

1989

Zondag, 1 januari:

Thessaloniki

Gezellige oudejaarsavond gehad bij Stavros en Daphe Agorastos. Gegeten, gekaart, naar het nieuwjaarsprogramma op de televisie gekeken (veel schaars geklede buikdanseressen en glitter) en matig gedronken. Een fles wijn afgeslagen toen bleek dat ik hem in mijn eentje moest opdrinken. Tussen het gedans en geglitter door verschenen diverse ambassadeurs van EEG-landen met een nieuwjaarsboodschap. Daarbij ook een artiest uit het betreffende land. De Nederlandse ambassadeur kwam met een soort preek, iets te lang voor het goede. Het meisje dat namens ons land zong zag er ongehoord opwindend uit, in zwart leder en met warrelhaar, maar hoe ze heette? Ik zou het niet weten. Eenmaal thuis hebben we het er zelf ook even stevig van genomen, maar wel zonder enig geluid vanwege de familie (zucht).

Begonnen aan *Christus wordt weer gekruisigd* van Kazantzakis. Ik kan de kwaliteit van de vertaling niet beoordelen, maar het is in ieder geval prettig lezend Nederlands.

Maandag, 2 januari:

Thessaloniki

Gisteravond uit geweest met Stella's schilderende neef Pericles en diens vrouw Maria, naar een onaangename oplichterstent in Thermi waarvan Stella had gehoord dat het 'een rustige pianobar' was. Er speelde een band van de soort 'hoe harder hoe beter' en qua inrichting was het niet veel zaaks. Bij zoiets horen altijd exorbitante prijzen. Daar hoeven we dus geen tweede keer naartoe.

Vanmorgen Brusselse Dimitra opgezocht, die bij haar dochter in Agia Triada logeert, maar ze waren niet thuis. Op ons gemak koffie gedronken aan de zeeboulevard en daarna terug naar huis gereden. Stella vertelde dat er vroeger een bootverbinding was tussen Thessaloniki en Agia Triada. Lijkt me prettiger vervoer dan over de weg.

Dinsdag, 3 januari:

Thessaloniki

's Avonds na Agia Triada gegeten bij Kostas en Vassiliki Kambas. Uitstekende, maar overdadige maaltijd. Iedereen is er voortdurend op uit om je vet te mesten. Met de beste bedoelingen, maar ik vind het

soms gênant, want ik ben nu eenmaal een kleine eter. De rest van de week wil ik alleen nog bij vrienden op bezoek voor een borrel.

Kostas gaf me een fles met eigen gestookte tsipouro, een soort Griekse grappa. Hij maakt die in Nikiti bij een boer met een stookvergunning. Het spul drinkt lekker weg, maar is wel ruim 45%. Kostas wil in de zomer een paar dagen met me naar de monnikenrepubliek Athos, waar hij bekenden heeft. Merkwaaardig, een uitgesproken atheïst met vrienden in het klooster.

Het plan om vandaag naar een piste in de buurt te rijden, zodat Stella kon gaan skiën, hebben we uitgesteld, omdat de weersverwachting te slecht was (sneeuw onderweg in de bergen). Tot elf uur uitgeslapen. Spoedig daarna brak de zon door, maar toen was het te laat om nog te gaan. Misschien wordt het donderdag.

Donderdag, 5 januari:

Thessaloniki

Vandaag wilde Stella skiën. Op negenentwintig kilometer ten noorden van Serres, richting Bulgaarse grens, is een piste, maar toen we er kwamen bleek hij alleen in het weekeinde open te zijn. Op de terugweg ergens gestopt om een sandwich te eten. Het was aangenaam zonnig met weinig wind. Er was een hellinkje met sneeuw in de buurt, waar ze toch nog wat kon skiën, terwijl ik tevreden een sigartje rookte. De lucht was heel zuiver en het was weldadig stil.

Hoewel we sneeuwkettingen bij ons hadden, was de weg gelukkig overal mooi schoon. Het stuk Thessaloniki-Serres verkeerde trouwens in een opvallend goede staat. Nauwelijks bochten of gaten.

Zaterdag, 7 januari:

Seli (centraal Macedonië)

In de bar bij de piste. Stella is met de skilift naar boven. Ik vermaak me met Kazantzakis, een wijntje en een sigaar. Ik hoop dat ze geniet. Ik vind het hier een lawaaierige en ietwat aftandse boel, maar er is wel een aangename open haard. De smalle bergweg was keurig met bulldozers sneeuwvrij gemaakt, zodat we de sneeuwkettingen opnieuw in de kofferbak konden laten.

Gisteren was het Theofania. Bij ons Driekoningen, bij de Grieken de viering van de doop van Jezus in de Jordaan. Dan wordt door een pope een kruis in het water gegooid, waarop jonge mannen een duik

nemen om het op te vissen, of het nu koud is of niet. Wij hebben het ritueel gadeslagen in de haven van Kalamaria, vanaf het jacht, de Polikos, van vrienden van Savvas. Ondertussen gingen de metaxa en de noten gul in het rond. Er dreef een kleine vloot van aan elkaar gekoppelde scheepjes, waarop flink werd gefeest. Dat alles bij twee graden boven nul. Na afloop bij die vrienden, Takis en Eleni Protopapas, gegeten, waarna we 's avonds naar de trouwerij van een achterneef, Yannis Tavatidis, moesten. Eerst de (vrij korte) kerkelijke ceremonie in Kalamaria, waarvan ik weinig begreep, daarna een groot feest in een zaal in Panorama, met een band die Pontische muziek speelde, want zowel bruid als bruidegom zijn van Pontische afkomst. Heel veel familieleden van Stella's vaderskant ontmoet. Veel te veel om al die namen te onthouden. Stella reed op de terugweg, dus ik hoefde me niet in te houden wat de wijn betreft.

Woensdag, 11 januari:

Alweer de tweede dag na mijn ditmaal probleemloze terugkeer uit Thessaloniki. Op school doen wilde geruchten de ronde. Onderwijsminister Deetman zou willen dat leraren veertig uur per week gaan werken (iedere andere werknemer in Nederland werkt er maximaal achtendertig). Ook zou hij de vakanties willen inkorten tot vierentwintig dagen per jaar. Het is natuurlijk waanzin en er zal niets van kloppen, maar stel dat iemand dat toch ooit zou doordrukken, dan stap ik uit het onderwijs. Ik moet ineens denken aan de titel van een boek van Kees Buddingh': *Misbruik wordt gestraft!*

Donderdag, 12 januari:

Ik dacht gisteravond bij Jacques en Liesbeth Noorman langs te lopen, maar ben uiteindelijk thuisgebleven. Er was een film over Cyprus op de BBC en daarna heb ik lekker gewerkt aan de poëziebloemlezing met Lupius. We willen daar zondag, als het meezit, de laatste hand aan leggen.

Zaterdag, 14 januari:

Misschien moet ik eens een artikel over Mary Renault schrijven. Ze heeft een serie fascinerende, historische romans geschreven, maar is in Nederland naar mijn idee veel te weinig bekend. Er zullen wel een paar Nederlandse vertalingen in de handel zijn, maar ze staat zeker niet in iedere schoolbibliotheek op de plank en dat zou eigenlijk wel

moeten. Het lijkt me dat zowel Kleio als De Vacature belangstelling zullen hebben.

We hebben nog steeds geen reactie van het Tijdschrift voor Zeegeschiedenis. Ik heb een kaartje gestuurd met het verzoek in ieder geval de ontvangst van het stuk te bevestigen. Ook van De Vacature nog geen antwoord. Als DV het stuk accepteert moet ik nog wel een aanvullinkje sturen met de mededeling dat Paul van 't Veer in zijn boek over de Atjehoorlog ook aandacht besteedt aan de Nisero-affaire. Dat was ik inderhaast vergeten.

Gisteren met Lupius bij de Griek gegeten en daarna de rest van de avond knikkebollend bij hem thuis voor de buis gezeten. Morgenmiddag maken we de bloemlezing af en daarna is de vraag of we een uitgever gaan zoeken of hem in eigen beheer laten drukken. Gerrit heeft onlangs een prachtige, nieuwe schrijfmachine gekocht, maar daar nog geen letter mee geschreven.

Maandag, 16 januari:

De bovenburen rechts, het stel met de hond, zijn kennelijk naar elders vertrokken. De lui die er nu weer zijn ingetrokken heb ik nog niet gezien, alleen gehoord. Midden in de nacht, uiteraard. Ze rijden in een joekel van een bus, zo'n ding waarmee je op safari kunt en die parkeren ze half op de stoep voor de deur. Heel sociaal allemaal weer. Je zou er maar in een rolstoel langs willen. Een huisjesmelker naast je, niets dan narigheid!

Woensdag, 18 januari:

Net terug van de klassenavond van BIG. Een hoop kabaal natuurlijk, maar het was gezellig. Het zijn leuke leerlingen en ze hadden een aardig programma in elkaar gezet. Jammer alleen dat ik op het ogenblik behoorlijk kreupel loop, omdat de doktersassistente vanmorgen mijn teenwratten met stikstof te lijf is gegaan. Het kwam daarom wel goed uit dat de televisieopnamen voor de TROM een week zijn uitgesteld. In februari moet ik ook lezen voor de TROM-radio, vanuit Het Hof. Het stelt allemaal niet veel voor, maar elk stukje gratis publiciteit moet je aangrijpen. Ik heb een heel klein poëziewinkeltje waarin de kassa af en toe moet rinkelen. Alles om ter stede gevierd en beroemd te worden, want, zoals Brian altijd zegt: 'Better a big fish in a small pond than a small fish in a big pond.'

Het Tijdschrift voor Zeegeschiedenis accepteert onze bewerking van opa Bekkers manuscript. We moeten nu voor een routekaartje en wat foto's zorgen. Als De Vacature nu ook even laat weten dat ze het stuk over Atjeh opnemen, kan januari wat mij betreft niet meer stuk.

De ministeries van cultuur, onderwijs en buitenlandse zaken aangeschreven met een vraag om informatie over 'eventuele' Nederlandse culturele of onderwijsinstellingen in Griekenland. Eveneens gevraagd om men naar 'eventuele' functies daar kan solliciteren. Ik ben vooralsnog niet van plan in Griekenland te gaan wonen, maar als de leefbaarheid in Nederland achteruit gaat of als die idiote kortingsgeruchten toch waar blijken te zijn, kan ik zomaar van gedachten veranderen.

Els Diamandidis, mijn lerares Grieks, vertelde dat zij en haar man een huis hebben in Neas Marmaras, dat ze bij kennissen in het nabije Elia een architecte heeft ontmoet die Tilly heet en dat de Nederlandse ambassadeur in Moskou, getrouwd met een Griekse, een buitenhuis heeft in Mikiverna. Dat moet ik uiteraard aan Stella schrijven.

Zondag, 22 januari:

Met Herbert naar een concert van Stelios Vamvakaris geweest, in de Doelen. Voor de pauze had het iets levendiger gekund, maar daarna was het erg goed. We zagen Els Diamandidis met haar man en mijn vorige lerares Grieks, Elsbeth met die moeilijke achternaam. Ik had haar nog even willen spreken, maar daar is het niet van gekomen.

Informatie opgevraagd bij de Universiteit Utrecht, want ik wil toch een doctoraal geschiedenis gaan doen. Iets in de Oost-Europese of moderne Griekse geschiedenis wellicht. Bij de vakbond geïnformeerd naar mogelijkheden om tijdens de studie een of twee dagen in de week onbetaald verlof op te nemen.

Maandag, 23 januari:

Wim de Vries belde. Hij twijfelt of hij wel of niet voor de TROM zal optreden, want Trudy Garcia zou weleens 'vervelende vragen' kunnen stellen en misschien krijgt Jan Eijkelboom wel veel meer betaald dan wij. Er zal, volgens Wim, 'wel weer een complot van een Dordts klikje achter zitten'. Natuurlijk stelt Trudy een paar domme vragen, maar daar moet je als dichter dan maar een slim antwoord op geven en wat kan mij het schelen hoeveel Jan Eijk vangt. Die man

moet er van leven, ik niet. Wim ook niet. Natuurlijk heeft hij gelijk dat iedereen hetzelfde moet krijgen en waarschijnlijk krijgen we dat ook, maar ik heb geen zin om erover te gaan zeuren.

Dinsdag, 24 januari:

Het gemeentearchief van Rotterdam heeft twee foto's van de ss. Sloterdijk I, waarvan ze afdrukken zullen sturen voor ons artikel in het Tijdschrift voor Zeegeschiedenis. Het heeft wel even een paar telefoontjes gekocht: Nijgh & Van Ditmar, Holland Amerika Lijn, het Rotterdamse archief, maar het is uiteindelijk gelukt.

De nieuwe bewoners van rechtsboven zijn, denk ik, artiesten. Zo'n bus en iemand die een tijdje op een gitaar zat te oefenen, als ik het goed heb gehoord. Dat verklaart wellicht ook het nachtelijk gerommel.

De regering wil de twee van Breda vrijlaten. Daar ben ik het mee eens. Ik heb geen goed woord over voor die lui, maar door ze nog steeds vast te houden, verlagen we onszelf ook tot een wreed niveau. Ik begrijp de protesten van oud-verzetsstrijders aan de ene kant wel, maar de vrijheid en beschaving, waarvoor die verzetsmensen hun leven hebben geriskeerd, is niet gediend met voortdurende gevoelens van wraak, meer met enige ruimheid van geest.

Toen ik vanmorgen wakker werd had ik zo'n hevig verlangen naar Stella dat ik bijna spontaan een vliegticket was gaan boeken om haar in de voorjaarsvakantie te zien. Helaas is dat een beetje te duur voor die paar dagen en heeft zij geen voorjaarsvakantie.

Zondag, 29 januari:

Net terug van een geweldig feest bij Archies zus Loes, in de Bijlmer. Het was heel druk, maar gezellig, met zang en dans en een overvloed aan eten. Geprobeerd me qua drank wat in te houden, wat natuurlijk mislukte. Met Archie en Petra overnacht bij Archies andere zus, Tine, de moeder van Delilah (bij wie we in Paramaribo logeerden, nu alweer zeven jaar geleden). Ik houd me vandaag maar even rustig, al wil ik toch nog wel wat doen aan de schimmel op de muur van de werkkamer. Ik moet die in de voorjaarsvakantie behangen, maar dan moet de aanslag weg zijn. Ik heb er al twee bussen smerige chemicaliën op leeggespoten. Door die lucht kan ik ook de kamer even een paar dagen niet gebruiken.

In het kader van het streven zo snel mogelijk Grieks te leren, ga ik ook de LOI-cursus erbij doen, vooral voor de grammatica. Als hij van hetzelfde niveau is als de cursus Portugees, moet ik over een maand of tien wel in staat zijn me in Griekenland een beetje te redden.

Dinsdag, 31 januari:

Gisteravond een gesprek met Piet van den Maagdenberg. We denken dat onze toekomst, gezien de ontwikkelingen in het algemeen en die in Dordrecht in het bijzonder, misschien eerder in de wetenschap ligt dan in het onderwijs. Piet wil promoveren, is daar al mee bezig, en ik ga allereerst mijn doctoraal halen, waarna misschien ook een promotie volgt. Ik hoop dat Stella haar plannen voor een promotie ook kan waarmaken. Ik zie ons al als een tweede Jan en Annie Romein, maar dan wel ideologisch onbezoedeld, want het marxistische geloof staat me even tegen als andere religies.

Eindelijk de brieven van Hanneke en Geoffrey voor Brian gefotokopieerd. Straks gaan ze op de post naar Newton-le-Willows. Wellicht zien we hem deze zomer in Engeland. Er is een kans dat Stella een cursus van de British Council kan volgen in Exeter. In dat geval vliegen we in augustus vanuit Griekenland naar Engeland. Stella kan dan kennis maken met Brian en wellicht treffen we daar ook de Heeren, die op vakantie gaan naar Man.

Het hele land ligt onder een dikke laag mist. Op de radio wordt voortdurend gewaarschuwd omdat ze op de snelwegen veel te hard blijven rijden. Er zijn al tientallen ongelukken gebeurd. Toen we zondag met Archies auto terugreden uit Amsterdam was het ook tamelijk mistig, maar hij reed er geen kilometer zachter door. Hij rijdt uitstekend, maar waagt toch weleens iets te veel. Ik zie hem ook regelmatig zonder veiligheidsriem rijden. Ik zou bijna zeggen dat dat een nogal Griekse indruk maakt. Toen ik daar voor het eerst was, verbaasde ik me over de vele motorrijders die hun helm aan het stuur hadden gehangen, in plaats van hem te dragen, en over meisjes achterop zo'n motor. Onbekommerd in een dun zomerjurkje, met vaak ook geen helm op.

Donderdag, 2 februari:

Afgezegd voor het weekeinde van 24 februari. We zouden met de Heeren en aanhang naar Parijs gaan, maar ik kan het me nu niet

veroorloven. Als Stella komt wil ik niet beknibbelen, ik moet ook weer naar Griekenland en er komen nieuwe kosten voor het huis aan. Als ik tandheelkunde had gestudeerd of voor advocaat van kwade zaken, was het minder een probleem geweest, maar nu moet ik even op de portemonnee passen en ach, zodra Stella hier woont, sleep ik haar uiteraard fluks mee voor een reisje naar Parijs.

Maandag, 6 februari:

Een weekje vrij, heerlijk! Ik heb genoeg werk te doen, maar wat is het prettig om niet om zeven uur op te moeten staan omdat de school op het idiote tijdstip van tien over acht begint. In de komende dagen gaan we de werkkamer behangen en het plafond repareren, maar eerst gaat de spuit nog een keer over de schimmel.

Afgelopen zaterdag heb ik bij de oude heer De Kok, van de supermarkt op de Blekersdijk, een zangkanarie gekocht. De Kok kweekt al jaren kanaries. Hij heeft al een paar keer fraai gezongen (de kanarie, niet De Kok), maar vandaag is hij een beetje stil. Hij heeft nog geen naam en heet dus voorlopig Vogel. Ik denk dat Stella hem wel leuk zal vinden, zij heeft tenslotte ook een kanarie.

Beetje vermoeid van het weekeinde. Zaterdag vierden we de verjaardag van Liesbeth Noorman. Ze hadden een vat met vijftig liter bier laten komen, maar een paar grote drinkers waren ziek, zodat we gisteren terug zijn gekomen om de boel op te maken. Twee dagen feest, heel gezellig, zeker als je weet dat je een keer kunt uitslapen.

Was ik maar een slechte leraar en een goede schrijver in plaats van andersom.

Dinsdag, 7 februari:

Vandaag met Piet bij het stadsarchief geweest om het een en ander op te zoeken over de spoorwegaanleg op het Eiland van Dordrecht. Piet zei over de gezwollen taal van de heren van de adviescommissie: 'Het is alsof je in de wereld van Hildebrand bent terechtgekomen.' Dat is zeker zo, maar het is evengoed de wereld van Multatuli. Dat diens taalgebruik nog steeds vlot en eigentijds aandoet tekent zijn grootheid.

Gisteren begon ik aan een verhaal. Het werd niets, maar toen ik de regels onder elkaar zette, ontstond er ineens een geslaagd gedicht. Nu

afwachten over ik het over een week of twee, drie nog steeds geslaagd vind.

Ik zag op de BBC een verslag uit de eilanden Lewis en Harris, waar de godvrezende bevolking heeft voorkomen dat de veerboten op zondag gaan varen, want zulks is de Heere uiteraard een gruwel. Prachtige beelden, onder meer van Tarbert. Ik zou daar graag nog eens met Stella naartoe gaan. Het is elf jaar geleden dat ik er met Herbert was, maar ik bewaar nog steeds de beste herinneringen aan de Outer Hebrides. Tijdens de uitzending heeft de kanarie voortdurend uit volle borst gezongen.

Maaïke Meijer is gepromoveerd op het werk van Neeltje Maria Min, lees ik. De promovenda beweert dat zij in haar gedichten incestervaringen beschrijft. Ach ja, incest, het is volop in de mode en nu kennelijk ook in de literatuurwetenschap. Daarin wordt wat af geraaskald. Wat de dichteres er zelf van denkt weten we niet, althans daarover staat niets in mijn krant.

Donderdag, 9 februari:

Ik ben niet zielig en eenzaam, maar wat zou het fijn zijn als Stella nu ook hier had kunnen zijn.

Er kwam een brief van de redactie van Kleio. Er komt een ander soort tijdschriftenrubriek. Beperkter en polemischer. Hij gaat verzorgd worden door een zekere dr. Jonker. Het kwam kennelijk niet bij de redactie op Wim Rongen en mij te vragen of we het op die manier ook zouden willen doen. Het stelt teleur, maar het bespaart me wel een hoop tijd. Er ligt nog een stuk van me over het jongste Tijdschrift voor Geschiedenis bij de redactie. Ik heb het teruggevraagd om het door te sturen naar professor Klompmaker voor zijn Mededelingenblad Geschiedenis van de MO-B opleiding.

Vrijdag, 10 februari:

Gisteren in Utrecht gesproken over een doctoraal geschiedenis of een proefschrift. Ik zou, op grond van mijn MO-B, direct aan een proefschrift kunnen beginnen, maar dat lijkt me te hoog gegrepen. Probleem bij een doctoraal is dat niet alle colleges 's avonds worden gegeven. Dan heb ik dus de medewerking nodig van de school, zodat ik soms ook in de middag naar Utrecht kan. Op 25 mei is er een

uitgebreide voorlichtingsbijeenkomst, waarna ik moet beslissen. Ik ga alvast bij de vakbond informeren naar eventuele verlofregelingen. Van de gelegenheid gebruik gemaakt om bij Broese Kemink het een en ander te kopen: Stan Verschuuren, *Suriname. Geschiedenis in hoofdlijnen*; Bruce Chatwin, *The Viceroy of Ouidah*; Richard Stoneman, *A Literary Companion to Travel in Greece* en tenslotte Fay Weldon, *Praxis*. Vorige week bij de uitverkoop van De Bengel *Al dat zweet* van Laurie Langenbach gekocht.

Vanavond moet ik naar de radio-uitzending van de Trom, waardoor ik het concert van Haris Alexiou ga missen. Ik verwacht een gehoor van waarschijnlijk zo'n drie man in de zaal (er wordt vanuit Het Hof uitgezonden) en een stuk of vijf aan de radio. Het is dat ik het honorarium goed kan gebruiken, maar veel verwacht ik er niet van. Ik ga wat reisgedichten lezen. Daar kun je iets aardigs bij vertellen en bovendien beleef je de reis dan weer een beetje.

Een offerte van overbuurman Ploegaert ontvangen voor het schilderen van de bovenramen aan de voorkant. Ik kan de boel goedkoop laten opkalfateren, maar voor vijfhonderd gulden meer doet hij het grondig en met garantie. Ik zal de opdracht maar geven.

Donderdag, 16 februari:

Wat er nu aan de hand is naar aanleiding van de ophef over *The Satanic Verses* van Salman Rushdie is ongelooflijk, onvoorstelbaar, verachtelijk en doodeng. Een prijs zetten op het hoofd van een schrijver vanwege een boek dat je als gelovige niet bevalt is niet alleen middeleeuws, het is ook ronduit fascistisch.

De hele affaire toont maar weer eens aan hoe een religie kan worden misbruikt om een ongeletterde massa tot hysterie en gruweldaden te brengen. Hier wordt het fundament van onze vrijheid, onze menselijke waardigheid en de beschaving ernstig bedreigd. Ik heb het boek inmiddels besteld, dat spreekt.

Maandag, 20 februari:

De eerste 'poëzie uitzending' van de TROM, met een gedicht van Jan Eijkelboom, gisteravond, doet me het ergste vrezen over de monteerkwaliteiten van Truus Bakker. Het idee was aardig genoeg, maar bij de uitvoering ging er van alles mis. Als het zo gaat, vrees ik

een figuur te slaan als mijn gedichten aan bod komen. Geluk bij een ongeluk dat waarschijnlijk niemand kijkt.

Om wat bij te verdienen, vooral vanwege het opknappen van het huis, wil ik een artikel schrijven over het fenomeen *historical re-enactment*. Ik was dat al eerder van plan, maar ik ga er nu maar eens werk van maken. Ik stuur Alan Denny een vragenlijstje, vraag informatie bij de English Civil War Society en schrijf daarna een stuk over mijn bezoek aan Kentwell Hall. Het is een zinvol onderwerp, waar voor mij een mooie herinnering aan vastzit en het brengt, als De Vacature het plaatst, ook nog een paar centen op.

Ik hoorde dat alle EEG-landen hun ambassadeurs terugtrekken uit Teheran, vanwege de bedreiging van Rushdie. Een bemoedigend teken van eensgezindheid. Als we aan dit soort terreur toegeven is het met onze vrijheid snel gedaan.

Stella belde gisteren. Ze maakt kans een cursus over onderwijs en theater te mogen doen in Londen. Dat zou geweldig voor haar zijn en voor mij een goede aanleiding naar Engeland te gaan. Was ze trouwens maar hier. Ik heb haar alweer lang genoeg gemist.

Woensdag, 22 februari:

Bij de post een aardige reactie van professor Klompmaker op het stuk over het Tijdschrift voor Geschiedenis dat ik hem stuurde. Hij neemt het graag op in het Mededelingenblad van maart of mei. Fijn, heb ik al dat werk niet voor niets gedaan. Ik moet mijn artikelen maar eens gaan fotokopiëren en in een map bewaren. Het begint een aardig stapeltje te worden en je weet nooit waarvoor je ze nog eens nodig hebt. Een sollicitatie, bijvoorbeeld.

Maandag, 27 februari:

Ik heb dezer dagen weinig zin om 's avonds nog de deur uit te gaan. Een van de oorzaken: het meestal nare, natte winterweer. Verder zou ik het ook niet weten. Heb ik weleens meer, dat ik, als het buiten donker is, liever lekker warm binnen blijf bij het zingen van Fivos. Zo heeft Stella onze kanarie genoemd. Naar de klassieke zonnegod. Wel wat pretentius, maar hij brengt toch ook een klein beetje zomerzon in huis.